

Sygn. akt VI Ka 325/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Zawadzka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu **24 lipca 2015 r.**

sprawy **K. M. (1)** ur. (...)

syna K. i M. z domu D.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 1 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 31/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. M. (1) w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu na podstawie art. 37a kk, art.

34 § 1 i § 1a pkt 1 kk oraz art. 35 § 1 kk karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, zaliczając na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet tej kary okres zatrzymania oskarżonego w dniu 10 września 2014 roku jako równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 325 /15

UZASADNIENIE

K. M. (1) oskarżony został o to że:

w dniu 10 września 2015 r. w M. przy Placu (...) w powiecie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z (...) co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania wykorzystując chwilową nieuwagę pracownika Klubu (...) z pomieszczenie biurowego klubu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia komputera przenośnego typu (...) marki A. o wartości nie mniejszej niż 1500 zł. działając na szkodę Urzędu Miasta i Gminy M.

tj. o czyn z art.278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie II K 31/15:

- 1.oskarżonego K. M. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- 2.na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art.70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata;
3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na wypadek jej zarządzenia zaliczył okres zatrzymania w dniu 10 września 2014 r.;
4. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
5. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązał oskarżonego w okresie próby do kontynuowania nauki lub przygotowania się do zawodu;
- 6.zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 752,76 zł. w tym 140,76 zł. stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług;
7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art.17 ustawy z dnia 23.06. 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa w tym nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego K. M. (1) zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności bez należytego uwzględnienia zasad i dyrektyw wymiaru kary (art.53 k.k. oraz art.54 § 1 k.k.) przewidzianych dla sprawy o którym mowa w art.10 § 4 k.k. wobec którego to sprawy ustawodawca preferuje stosowanie zamiast kary środków wychowawczych , leczniczych lub poprawczych które to środki przewiduje ustawa z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz.U. 2014.382 z późn.zm.).

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego środka o charakterze wychowawczym przewidzianego przez ustawę z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz.U. 2014.382 z późn.zm.), ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie w stosunku do oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie, aczkolwiek jej wniesienie spowodowało zmianę wyroku w sposób opisany poniżej.

W pierwszej kolejności wskazać należy że skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji prowadzących do przyjęcia sprawstwa i winy oskarżonego podnosząc jedynie zarzut rażąco niewspółmierności kary. Mając na uwadze powyższe, zważywszy ponadto na argumentację zawartą w pisemnym uzasadnieniu wyroku uznać należało że sprawstwo i wina oskarżonego w niniejszej sprawie nie budzą wątpliwości.

Przesłankami zastosowania wobec oskarżonego środków wychowawczych leczniczych lub poprawczych o których mowa w art.10 § 4 k.k. są okoliczności sprawy, stopień rozwoju sprawcy oraz jego właściwości i warunki osobiste. Prawidłowe stosowanie tego przepisu prawa karnego wymaga szczególnie skrupulatnego w każdym wypadku badania osobowości młodocianego sprawcy. W każdym wypadku powinna decydować celowość zastosowania względem sprawcy środków karnych lub tylko wychowawczych albo poprawczych ustalona na podstawie dokładnego zbadania okoliczności sprawy oraz wszechstronnego i głębokiego zbadania właściwości charakteru sprawcy, jego dojrzałości psychicznej i społecznej, jego warunków osobistych oraz sposobu życia (zob. M. Królikowski i in. Kodeks karny;

część ogólna; Komentarz , tom I, Wyd. C.H. Beck W-wa 2015 str.305). W niniejszej sprawie Sąd I instancji słusznie nie zastosował wobec oskarżonego K. M. (2) środków o których mowa w art. 10 § 4 k.k. Trafnie Sąd ten wskazał że oskarżonemu w czasie popełnienia czynu do ukończenia 18 lat brakowało jedynie kilkunastu dni, że współdziałał z osobą nieletnią a jego rola w popełnieniu czynu była co najmniej równorzędna z rolą współsprawcy. Ponadto oskarżony już od szkoły podstawowej sprawiał problemy wychowawcze, został skierowany do młodzieżowego ośrodka socjoterapii, co jednak nie spowodowało jego zmiany podejścia do życia gdyż dalej miał problem z nauką i frekwencją, nie ukończył szkoły zawodowej, skreślony został (...), stwierdzono używanie przez niego marihuany, arogancki stosunek do nauczycieli, agresję wobec rówieśników (k. 64 – 65, k. 66). Wniosek o zmianę wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego środka o charakterze wychowawczym przewidzianego przez ustawę z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich nie jest więc uzasadniony.

Ujawnione w sprawie okoliczności sprzeciwiają się także warunkowemu umorzeniu postępowania wobec oskarżonego na podstawie art. 66 § 1 k.k. Stopień społecznej szkodliwości jego czynu Sąd I instancji słusznie określił jako znaczny, o czym przesądza przede wszystkim rozmiar wyrządzonej szkody i motywacja oskarżonego. Ponadto właściwości i warunki osobiste oskarżonego i jego dotychczasowy sposób życia nie uzasadniają przypuszczenia, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego.

Ustawą z dnia 20.02.2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 396) nowelizującą kodeks karny z dniem 1.07.2015 r. nowego znaczenia nabrała dyrektywa pierwszeństwa rodzajowych kar wolnościowych z art. 58 § 1 k.k., w przypadku przestępstw zagrożonych karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności jak to ma miejsce w niniejszej sprawie. W takim wypadku karę pozbawienia wolności (także z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) sąd orzeka tylko wtedy gdy inna kara nie może spełnić celów o których mowa w art. 53 § 1 k.k. Zdaniem Sądu Okręgowego znowelizowany art. 58 § 1 k.k. przy jednoczesnym zastosowaniu art. 37a k.k. jest względniejszy dla oskarżonego i tym samym w niniejszej sprawie należy stosować nową ustawę (art. 4 § 1 k.k.). W ocenie Sądu Okręgowego wymierzenie K. M. (2) kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, w szczególności wpłynie na resocjalizację oskarżonego i będzie wystarczająca zważywszy na potrzeby społecznego oddziaływania kary.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób że w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 37a k.k., art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. karę 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym zaliczając na poczet tej kary okres zatrzymania oskarżonego w dniu 10.09.2014 r. jako równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności. Zdaniem Sądu Okręgowego kara w takim wymiarze będzie współmierna do okoliczności czynu i postawy oskarżonego. W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zważywszy na sytuację materialną oskarżonego zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.